

Voi, cei care treceți pe lângă

Versete călăuzitoare: Matei capitolele 26 și 27; Luca 23; Marcu capitolele 14 și 15; Ioan 19

Introducere

Evenimentul, despre care este vorba, este cunoscut celor mai mulți oameni, cel puțin din auzite. Și Persoana, care stă în centru, este de asemenea cunoscută: Isus, care a fost răstignit cu aproximativ 2000 de ani în urmă înaintea porților Ierusalimului.

Locul, numit „Locul căpățâniei” (Golgota), probabil nu era pentru prima dată scena unui astfel de eveniment. În timpul acela au fost nenumărați oameni executați în felul acesta sau asemănător din cele mai diferite motive. Însă nici un alt proces și nici o altă sentință după aceea până astăzi nu a făcut atâta senzație cum a făcut răstignirea lui Isus. - De ce de fapt?

Deja atunci au fost atrași cei mai diferiți oameni în vârtoarea acestor evenimente. Ce fel de oameni erau aceia, care atunci erau martori oculari sau chiar implicați în condamnarea și executarea lui Isus? Ce atitudine aveau ei față de cele petrecute? S-ar putea ca noi astăzi să ne regăsim în ei? În cele ce urmează este vorba de oamenii de pe Golgota.

Scenele următoare se bazează pe descrierile pe care ni le fac relatările despre viața lui Isus în evanghelii; evanghelia după Matei, Marcu, Luca și Ioan.

Trecătorii

De fapt toate acestea nu-i interesa în mod deosebit. Erau lucruri mai importante și mai frumoase în viață. Și pe când tocmai se preocupau cu acestea au ajuns - întâmplător? - tocmai pe drumul care ducea în Ierusalim, pe care începând înainte de masă stăteau trei cruci: Isus la mijloc, la stânga și la dreapta Lui câte un criminal. De jur împrejur o mulțime de oameni și de soldați.

Pe Cel din mijloc Îl cunoșteau în trecut: acest Isus din Nazaret – fanatic, lăudăros, unul care strică cheful celorlalți, măscărici, ...? În orice caz Unul care nu merită să fie băgat mult timp în seamă. Așa L-au considerat ei până acum. Și această priveliște nenorocită, cum El atârna pe cruce jumătate gol, îi îndreptătea definitiv: „Uitați de E!”

Mai mult decât numai câteva cuvinte de batjocură răutăcioasă au rostit în trecere. Și de ce să-L compătimentești, căci El însuși este vinovat de toate. „Trăiește și lasă pe alții să trăiască”, era motoul lor. De ce S-a amestecat El în toate care nu-L privesc? Dacă ar fi trăit o viață cât de cât „cumsecade”, așa ca ei, fără să se certe cu nimeni - toți ar fi avut liniștea lor!

În orice caz viața lor trebuie să-și urmeze cursul ei normal de până acum. „Fă ce este drept și nu te teme de nimeni” - și vai de omul care îndrăznește să privească mai îndeaproape fațada acestei burghezii serioase. Nicidecum să nu reflectezi, dacă lucrurile lor importante sunt cu adevărat așa de importante, dacă lucrurile lor frumoase sunt cu adevărat așa de frumoase.

Oameni superficiali, care nu pricep că viața este mai mult decât arta, că în împrejurările prezente să facă ce este mai bine din ele. Care sunt orbi să vadă că fiecare zi poate avea mai mult conținut decât lucrul și încetarea zilei de lucru, decât a cumpăra și a vinde, decât a vedea și a fi văzut și pe lângă aceasta o anumită doză de „aventură” și distracție în vacanță sau în

concediu. Nici un timp pentru Acela care vrea să dea vieții lor sens adevărat și pe care ei îl văd numai ca pe unul care le tulbură pacea pe cărarea străbătută de ei.

Batjocorind au trecut pe lângă cruce - Isus nu avea nici o importanță pentru ei. Dacă ei nu se vor întoarce cândva acolo, atunci sau rătăcit cu prețul sufletului lor.

Simon din Cirene

El voia de fapt numai să treacă „pe alături” - însă nu ca să batjocorească. Căci nu acesta era felul lui. El venea de la câmp – muncă onorabilă! – și voia să meargă acasă, la soție și copii.

Nu voia deloc să aibă a face cu revoltă și lucruri de felul acesta. Să treacă pe neobservate și să nu fie atras în toate aceste chestiuni cu Isus. Puțină religie este în ordine – dar nicidecum „fanatism”. În cele din urmă și-a încheiat lucrul așa cum se cuvine, la timp, înainte de începutul zilelor de sărbătoare.

Așa s-a gândit el. Însă apoi s-a petrecut cu totul altfel. Deodată l-a prins șeful plutonului de execuție și i-a poruncit: „Du crucea Acestuia!” Nu mai era nici o scăpare. Acum trebuia să participe la această procesiune macabră, și pe lângă aceasta în toiul ei! La câțiva pași înaintea lui mergea Isus, Cel pentru care era destinată această cruce. Simon a trebuit să privească cu ochii lui toate acestea.

Trecuse viața tihnită a bărbatului care nu voia să fie nici pentru, și nici împotriva lui Isus. Ei, vrăjmașii lui Isus, l-au târât de partea lor: el a devenit ajutorul executant al aceluia care L-au omorât pe Isus.

Nimeni nu poate rămâne toată viața neutral față de Isus. Va veni cândva ceasul, când va trebui să dăm cărțile pe față. Când probabil vom sta în mijlocul aceluia care insultă, râd, batjocoresc, ... pe Isus – Ne lăsăm atrași fără împotrivire de partea lor?

Noi nu vom putea spune, nu am știut nimic despre aceasta. Simon a privit tot ce se petrecea. După aceea el nu va mai fi același. Ori va fi un ajutor al aceluia care vor să-L lichideze pe Isus din lumea aceasta, ori ...

Fiii lui Simon au fost mai târziu nominal cunoscuți primilor creștini. Cum s-o fi decis Simon? Cum ne decidem noi?

Mulțimea poporului

Mulțimea de oameni, în care Simon din Cirene a fost implicat fără voia lui, era o învâlmășeală în clocot. Înghesuială și unele lovituri date celor condamnați, strigăte de batjocură ieșite din gura unora și țipete în comun: „Răstignește-L!” Așa au ieșit din cetate în drum spre Golgota. – Nu puțini dintre ei au fost probabil alături, când cu aproximativ o săptămână în urmă Isus a intrat în Ierusalim. Atunci mulțimea poporului era foarte entuziasmată, L-au onorat ca pe un Împărat și jubilau de bucurie: „Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!” – Astăzi nici un cuvânt de felul acesta.

S-a petrecut ceva în săptămâna aceasta, prin care Isus a pierdut simpatia mulțimii poporului? Nicidecum, dar începând dis-de-dimineată vrăjmașii Lui, conducătorii religioși, au adus oameni în popor care mereu strigau numai un lucru: „El este un criminal! El trebuie să moară!” Și dacă mulți spun aceasta deseori și tare, atunci ceva trebuie să fie adevărat. Și

astfel ei au strigat împreună: „Răstignește-L!”

Dacă ar fi fost întrebați, de ce ei strigă astăzi așa și săptămâna trecută au strigat exact contrariul – probabil că nu ar fi avut un răspuns corect. Ei gândeau astăzi așa, pentru că pur și simplu gândeau așa, ei mergeau astăzi împreună cu alții, pentru că alergau împreună cu ei, ei strigau, ce strigau toți.

În toate timpurile demagogi fără conștiință au știut să folosească abuziv în interesele lor spiritul de acomodare al omului în mulțime. Până în timpurile noastre: „Vreți războiul total?” – „Da! Da! Da! ...!”

Ne formăm noi propria părere sau permitem să ne-o prescrie cei care generează păreri? Oamenii din mulțime au gândit astăzi într-un fel despre Isus, și mâine în alt fel. Da, au gândit ei cu adevărat despre El? Vor ei într-adevăr să facă efortul acesta? Cu adevărat L-a cunoscut numai acela care a avut curajul să se desprindă din această mulțime și să-L întâmpine personal.

Conducătorii religioși

În acest vălmășag de oameni, care mergeau șuvoaie la locul de execuție, erau și unii care rareori erau văzuți în această societate. Care altfel aveau grijă să aibă o distanță suficientă de poporul de rând: conducătorii religioși ai poporului, marii preoți și mai marii poporului. Ei puteau fi bine recunoscuți după hainele lor și comportarea lor specifică, care îi trăda ca „spirituali”.

Dar astăzi au uitat puțin obișnuita lor reținere nobilă. Ei erau în sfârșit la țelul planurilor lor îndelung plătuite: Isus va fi înlăturat public ca răufăcător! Ei nu voiau să piardă spectacolul.

De la început au fost sceptici față de acest Fiu al tâmplarului, față de acest autonomit predicator ambulant cu ceata lui de adepți neinstruiți alcătuită din pescari și alți oameni asemenea lor: Ce putea veni bun de la unul ca acesta?

Și precauția lor era justificată; Omul a dat totul peste cap! Evlavia lor jucată perfect El a denumit-o fățarnicie, predicile și rugăciunile lor formulate frumos le-a denumit mincinoase și fără valoare, strângerea de bani, pe care o făceau, a denumit-o exploatare a săracilor. – Și poporul de rând L-a aplaudat! El a îndrăznit chiar să afirme că adunătura cunoscută a cetății, cum ar fi înșelătorii la impozit, curvele și cerșetorii, care știau de vina lor, era mai aproape de Dumnezeu decât ei cu religiozitatea lor. Și viața Lui toată era o acuzare a fandoselii lor evlavioase.

Cu cât influența Lui a devenit mai mare în popor, cu atât mai mult vedeau spulberându-li-se speranțele: prestigiul lor, posturile lor avantajoase, puterea lor ca presupuși mijlocitori între Dumnezeu și oameni. Mânia lor nu cunoștea limite. Invidia și gelozia au crescut până la ura cea mai aprigă.

Luarea în captivitate a lui Isus în ultima noapte nu era prima încercare de lichidare a Lui. De fapt ar fi trebuit să aibă loc fără senzație, în liniște, dar într-un fel sau altul nu a reușit. Tot așa cum procesul rapid din zorii dimineții era o farsă de netăgăduit. Dar ce contează? Cu toate acestea ei L-au condamnat și au exercitat execuția capitală prin romani. În seara aceasta va fi în sfârșit mort, va amuți pentru totdeauna. Și după cum era cunoscut se apropiau Paștele, sărbătoarea religioasă cea mai importantă a iudeilor. La această ocazie ei ca preoți trebuiau să

stea iarăși în demnitatea lor ca bărbați. În sfârșit iarăși nederanjați; nu mai era nimeni care să atace pretenția lor de mijlocitori între Dumnezeu și oameni ...

Ei, membrii elitei religioase, erau vrăjmașii cei mai înverșunați ai lui Isus, supraveghetorii propriu-zisi care zoreau răstignirea Lui. Invidia și gelozia, îndreptățirea de sine și vanitatea pusese stăpânire deplină pe ei. Religia era pentru ei cât vezi cu ochii numai un mijloc pentru a-și atinge scopul și în această religie a lor, făcută de ei, nu era loc pentru Isus. – Și cât loc este în credința noastră pentru El?

Împăratul Irod

Și el făcea parte din elita poporului, căci el era tolerat de romani ca împărat peste o parte a împărăției lui Israel din timpul acela. În multe privințe el era numai o marionetă și în procesul împotriva lui Isus nu a jucat nici un rol important. Însă aceasta nu l-a împiedicat să-și facă viața o sărbătoare zgomotoasă. Bani nu jucau nici un rol, el nu cunoștea limite morale: este permis tot ce place, acesta era moto-ul lui.

Nu se gândea să ia în serios și să accepte pe acest Isus ca Împărat și Domn. De aceea el nu a împărtășit nici gelozia fariseilor; ideile lor religioase și ale celorlalți oameni erau pentru el, omul de viață cu multă experiență, oricum prea rigide. El voia să cunoască pe Isus numai ca alternativă originală a programului său zilnic normal: ca să spun așa, un făcător de minuni ca interludiu la show. – Cât de mulți oameni ai societății noastre luxuriante din Europa centrală gândesc asemănător: în căutarea după distracții mereu noi și un fior religios este deosebit de bine venit: bărbatul medic din Africa, preotul voodoo¹ din Caribic sau chiar și Isus.

Când Isus a fost luat captiv a venit în sfârșit această șansă pentru Irod. Pilat Îl trimite la el. Dar a fost numai o întâlnire de scurtă durată: dorința de distracție a lui Irod nu a fost satisfăcută, căci Isus a tăcut statornic. A făcut haz pe socoteala Lui și L-a trimis înapoi la Pilat.

Oamenii râd de Isus și El tace. Ei nu văd că această tăcere este deja judecata lor, că râsul lor, cu care ei alungă pe Isus, este râsul găunos al oamenilor care se află tocmai pe drumul care duce drept în depărtarea veșnică de Dumnezeu. Îngâmfarea lor, luxul în care ei trăiesc astăzi, și aplauzele celor din jurul lor ar putea să-i înșele – dar Dumnezeu nu Se lasă batjocorit.

Pilat

Deoarece conducătorii religioși ai poporului sub hegemonia romanilor din timpul acela nu aveau voie să execute sentințe de moarte, ei au trebuit să predea pe Isus lui Pilat. Pilat era guvernatorul pus de cezarul roman.

Ca să zicem așa, din pricina funcției lui el a urmărit întrucâtva toată chestiunea cu Isus din ultimii ani. În cele din urmă el era personal răspunzător de liniștea în această provincie. Însă în această chestiune el nu putea lua în serios aceste certuri religioase; căci el era politician și stătea cu ambele picioare pe pământ. Și chiar dacă la începutul carierei lui politice ar fi avut probabil unele idealuri – viața politică sumbră de fiecare zi i le-a alungat. În lume supraviețuiești numai dacă ești cel mai tare sau dacă urli împreună cu lupii; aceasta el a

¹ N. tr.: Voodoo/Vaudou (vodou, vodoun, woodoo, voodoo) este un [cult animist](#) originar din vechiul regat al [Dahomeyului](#) ([Africa de Vest](#)). Este răspândit, totuși, și în [Benin](#) și în [Togo](#), precum în celebrul târg al feteșorilor din [Lomé](#). - <https://ro.wikipedia.org/wiki/Vaudou>

învățat-o foarte bine.

Când apoi în această dimineață Isus stătea înaintea lui legat și vorbea ceva despre „adevăr” – căci remarcabil în rest El a vorbit puțin -, el a putut numai să-I răspundă: „Ce este adevărul?” Viața i-a spulberat toate iluziile. O viață de tactică și diplomatie, de joc de poker al puterii, de amestecătură iscusită de minciună și adevăr, promisiuni și stratageme, ca să menții poporul liniștit și bine dispus – și pe lângă aceasta să rămână totdeauna deasupra. O viață în interdependențe, din care el acum nu se mai putea desprinde. – Pilat a devenit orb pentru realitatea din afara celor realizabile din punct de vedere politic.

Dar prin experiența lui el știa foarte bine că acești conducători religioși voiau să condamne pe acest Isus numai din invidie. De mai multe ori el a constatat nevinovăția Lui, voind să-L elibereze. Căci o astfel de sentință de condamnare grosolană nu era pe placul lui, în sensul dreptului roman, pe care el voia să-l apere.

Însă oamenii erau ca ieșiți din minte – ei voiau neapărat să vadă pe Isus murind. Mai mult chiar decât pe criminalul renumit Baraba. Ce era de făcut?

Deodată un strigăt din rândul conducătorilor religioși: „Dacă dai drumul omului acestuia nu ești prieten cu cezarul!” Pilat a simțit că devine riscant pentru el; acum situația devenea critică pentru el însuși. Câteva greșeli care să ducă la neliniște și cu aceasta supărare la cezarul din Roma făcuse deja prostește în perioada în care era pe funcție. Dacă acești oameni îl vor ponegri din nou acolo ... Cezarii romani nu se comportau cu blândețe cu funcționarii incapabili.

Mintea lui Pilat lucra cu înfierbântare. Atunci i-a venit ideea genială: Înaintea scaunului de judecată oficial a întrebat: „Să răstignesc pe Împăratul vostru?” – „Da, noi nu avem alt împărat decât pe cezar!” – atunci el L-a condamnat la moarte pe Isus.

Cu un instinct politic genial Pilat și-a scos capul din laț și a întors sulița, așa că iudeii, care deseori produceau tulburare, au proclamat oficial: cezarul din Roma este stăpânul nostru. Până acum numai prin constrângere făceau aceasta, acum o făceau de bună voie. O finalizare excelentă pentru raportul pe care Pilat trebuia să-l trimită la Roma cu privire la toată această chestiune. Pentru aceasta îl vor lăuda până la cele mai înalte poziții. Totuși, puțin îi părea rău acestui idealist. Dar în viața zilnică aspră astfel de oameni fac uneori și ceea ce nu trebuie să facă. Regretabil, dar nu se poate schimba. Sau ar fi trebuit mai bine să se folosească cu toată severitatea de poziția lui și să riște mai mult pentru acest Isus? Ca să fie mai sigur și-a spălat mâinile în nevinovăție pe scena plină de oameni. Niciodată nu se putea ști ce putea să aibă loc, și ca politician a învățat să prețuiască și arta reasigurării.

El nu a mers la execuția capitală. Să se bucure de chinurile Celui condamnat, aceasta era sub demnitatea lui. Pentru el chestiunea se încheiase. Dar dacă toate acestea scuzau sentința lui greșită?

Soția lui Pilat

În mijlocul dezbaterilor de judecată Pilat a primit o veste urgentă de la soția lui. Plină de păreri nesigure cu privire la cele ce se petreceau, ea voia ca soțul ei să nu se implice în toate acestea.

Ea a avut vise din pricina lui Isus. Ea suferea din cauza aceasta. Frica a cuprins-o. Nu au spus

totdeauna ghicitorii că visele sunt prevestitorii evenimentelor viitoare? Ca femeie romană ea apelat deseori la astfel de oameni. Dar totul era așa de neclar, visele ei nu-i spuneau nimic exact – tot așa de puțin ca și sfatul astrologilor, ghicitorilor și vrăjitorilor. Ea stătea în întuneric cu presimțirile ei sumbre.

Despre Isus auzise din mâna a doua sau a treia, și anume numai lucruri bune – ea L-a numit „Neprihănitul”. Dar ceea ce oamenii din jurul ei i-au povestit erau lucruri ciudate, minuni misterioase. Ea a avut față de acestea o frică superstițioasă și nu s-a apropiat mai mult de ele. Voia mai degrabă să nu aibă absolut nimic a face cu ele; ea a încercat să-și bage capul în nisip.

„Să n-ai nimic a face cu Isus”, a atenționat ea pe soțul ei. Dar cum să realizeze el aceasta? Și să declare liber pe Isus ca „neprihănit”, l-a aceasta s-a gândit la fel de puțin ca și soțul ei.

Astfel ea a rămas singură cu temerile ei. Superstiția ei era de asemenea o credință. Dar o credință care ținea prins într-o teamă nedeterminată; care paraliza. Ea bănuia ceva deosebit la Isus. Dar ea era încurcată prea mult în felul ei de gândire superstițioasă, mai mult chiar decât ea înțelegea: înaintea lui Isus nimeni nu trebuie să aibă frică. Isus nu este un magician netransparent. Nu era unul care prin șiretlicurile lui voia s-o lege de el. Isus vrea să elibereze pe cel care vine la El! El vrea să înlocuiască teama nesigură prin bucurie de încredere.

Baraba

El era candidatul la moarte, pe care Pilat l-a pus împreună cu Isus înaintea poporului. Pe unul din ei voia să-l elibereze cu ocazia sărbătorii Paștelui ca dovadă de favoare, și el spera că ei vor alege pe Isus. Însă ei voiau să-L vadă pe Isus murind și pe Baraba eliberat!

Baraba era un ucigaș binecunoscut în țară. Potrivit cu dreptul și legea din timpul acela el merita sentința de moarte. – La ce s-o fi gândit el în ultima lui noapte? La dimineața când paznicii îl vor lua din închisoare? La ce s-o fi gândit când total pe neașteptate a primit șansa să stea acolo la alegere lângă Isus? – Îl cunoștea el pe Isus? – La ce s-o fi gândit când treptat a înțeles că Isus trebuia să moară și el să trăiască? – Când un soldat i-a desfăcut cătușele și Pilat l-a eliberat – în libertate! Ce a făcut el din această libertate? Cum a trăit el viața nouă, care i-a fost dăruită? Baraba a trăit concret personal ceea ce Isus a numit scop al morții Sale pe cruce: El, Cel nevinovat, a vrut să ia asupra Sa pedeapsa dreaptă pentru vina noastră, pentru ca noi să putem pleca liberi, să putem începe o viață cu Dumnezeu. Viață în veșnicie. O altă șansă nu a mai fost pentru Baraba – o altă cale de a te pune în ordine cu Dumnezeu nu există pentru noi.

Oferta din partea lui Isus este valabilă; așa cum a fost valabilă pentru Baraba tot așa este valabilă pentru fiecare om. O primim noi?

Soldații

După ce poporul a făcut alegerea între Isus și Baraba și Pilat L-a condamnat la moarte pe Isus, el L-a predat împreună cu alți doi bărbați condamnați din pricina unui act de tâlhărie, soldaților pentru execuția capitală.

Prin viața lor de soldați ei au devenit nemiloși și duri. Glumele lor erau brutale, căci nu aveau multe lucruri de care să râdă. Deja conduseseră câțiva oameni de la viață la moarte. Și pentru ei era un joc plăcut ca mai înainte să se distreze puțin pe seama oamenilor. Tocmai acest Isus oferea o ofrandă bună pentru aceasta.

Destul de des au fost puși sub presiune – în armata romană era disciplină de fier -, acum puteau să-și facă de cap cu Unul mai slab. Compătimirea nu exista la ei. Că batjocura și autoritatea lor asupra Celui lipsit de apărare era lașă, aceasta nu-i deranja. Important să aibă puțină distracție.

După aceea au dus pe cei trei la execuția capitală, i-au răstignit și s-au așezat de pază înaintea lor. Deoarece așa era prescris, le-au dat un fel de anesthetic, dar Omul din mijloc nu a vrut să-l primească. E singur vinovat, dacă nu-l ia. Mai târziu Acesta a strigat ceva, și propunerea venită din mulțime să I se dea oțet au găsit-o foarte amuzantă. Altfel nu ar fi avut nici un ochi pentru cei care mureau, nici o ureche pentru strigătele lor, nici o inimă pentru durerile lor ...

Mai mult interes pentru ei aveau boarfele candidaților la moarte. Acestea trebuiau să le aparțină lor. Și astfel ședeau înaintea crucii și trăgeau la sorți pentru haine. Privirea lor era îndreptată spre zaruri – cine va avea de data aceasta lozul cel mai bun? – zaruri cu care ei au câștigat deja unele lucruri. Aceasta era captivant! – Ceea ce se petrecea înapoia lor la cruce i-a lăsat rece. Abrutizați și insensibilizați nu aveau nici un simțământ pentru aceasta.

Căpitanul

Ca și conducător al plutonului de execuție el nu avea altă natură decât subalternii lui, soldații. Poziția lui de ofițer l-a determinat însă să ia o poziție mai retrasă.

În afară de aceasta el nu avea parte de hainele celor executați. Așa că el nu a fost distras prin jocul de noroc și a avut timp să urmărească îndeaproape toată execuția capitală. El l-a observat pe omul din mijloc, care era cu totul altfel decât ceilalți pe care el i-a văzut până acum murind. El a văzut ura lașă, oarbă, fanatică și batjocura oamenilor adusă acestui Om – El era obișnuit cu multe, dar ceea ce se petrecea aici era nemaîntâlnit de el.

El a înțeles clar în timpul dezbaterilor înaintea lui Pilat că acest Om era de fapt nevinovat. Și acum, când Îl privea, comportarea Lui și puținele Lui cuvinte, a început să-și dea seama că aici era vorba mai mult decât o crimă a justiției, pe care probabil a trăit-o deja uneori. În viața lui marcată de asprime și brutalitate se întipărește priveliștea unui Om care în situația cea mai extremă era în toată ființa Lui altfel decât toți ceilalți oameni. Care acolo pe cruce se mai ruga pentru vrăjmașii Lui. Când în cele din urmă Isus moare, așa cum el niciodată nu a văzut un om murind, nu a putut face altceva decât să exclame: „Cu adevărat Omul acesta era drept, era Fiul lui Dumnezeu!” – Ce a zis el acolo? „Fiul lui Dumnezeu!?” – Va avea nevoie de timp să prelucreze ceea ce el a trăit aici. Dar pe acest Isus nu-l va uita niciodată. El va trebui să afle mai multe despre Omul acesta!

Doi tâlhari

Încă doi tovarăși fierți în apă clocotind. Dar acum ei stăteau de partea cealaltă. De partea celor care pierd, neajutorați predați autorității mulțimii poporului revoltat și soldaților. – Atâta timp cât ești cel mai tare, brutalitatea este un joc ușor. Dar cum stau lucrurile atunci când suntem noi prinși de ea?

Ei nu gemeau după favoare, sau renunțaseră la ea. Ei știau că sosise ultimul lor ceas. Deseori au glumit în privința aceasta și acum nu puteau să facă altfel. Pe Omul dintre ei, care vorbea lucruri aiurite și chiar pe drumul spre cruce a mai ținut o predică scurtă, pe acesta l-au acoperit cu hule barbare.

Pe unul din ei deznădejdea pusese stăpânire deplină: el a trăit brutal și batjocoritor și a murit - cum nu puțini oameni violenți au intrat în veșnicie cu blesteme pe buzele lor.

Celălalt a devenit liniștit. Dacă există ceva nebun, atunci acesta este batjocura și blestemul adus de un muritor asupra unui altul aflat pe moarte. Însă tocmai aceasta nu făcea Omul din mijloc. El s-a întrebat ce era de fapt cu acest Isus. El și-a amintit – a fost el probabil de față, sau i-a povestit cineva despre El? -, ce a spus și cum a trăit acest Om. Pe vremea aceea el a răs numai de El, dar acum ...

Pe neașteptate a muștră pe camaradul lui hulitor de la stânga. Lîmpede ca sticla a constatat, că în cele din urmă ei pe drept atârnă acolo, însă acest Isus este total nevinovat. Și ceea ce în ceasul acesta nimeni altcineva nu a văzut cu această claritate, el a înțeles deodată: acest Isus care moarte este realmente Împărat și Domn și nu va rămâne în moarte, ci va învia și va reveni în putere și glorie! Și acest Isus S-a întors spre el, spre criminalul vinovat, și l-a primit.

În mijlocul vuietului acestei zile el a găsit odihnă, odihnă chiar și pentru a muri. Nimeni nu a sesizat aceasta, dar el a găsit siguranța unei vieți la Dumnezeu.

Cei ce stăteau alături

Și apoi erau atunci o mulțime de curioși să vadă, care s-au strâns să trăiască spectacolul. Ei stăteau acolo și făceau glumele și vorbăriile lor. – Vorbăriile goale sunt așa de fără valoare, dacă nu îți sunt adresate.

După aceea puteau să relateze imediat despre ele proaspăt aduse la masa de seară, la barul din cârciumă, în clica colegilor de clasă. Ei au fost de față! Relatăriile vor deveni ceva mai tari, mai sângeroase, mai stridente ... Important este că se oferă o istorisire interesantă, cu care te pui pe tine însuși în centru. Și în rest, despre acest Isus se putea cu adevărat amuza.

Deosebit de curajoși nu erau, ei erau numai spectatori. Să ofere idei bune soldaților, strigate de la o distanță în siguranță, aceasta o puteau face. Ei înșiși nu și-ar murdări degetele, decât numai dacă trebuie. Așa de brutali ca soldații nu erau.

Acești oameni erau aproape – și totuși nu aproape, ei au privit numai – și cu toate acestea n-au văzut. Și astfel ei au oferit numai câteva glume de prost gust, cele mai multe chiar numai auzite și repetate papagalicește – găunoase și inumane. Tot așa de inumane precum erau soldații.

La sfârșitul „spectacolului”, așa au simțit ei, s-au dus acasă și s-au bătut cu pumnii în piept. Căci întrucâtva le-a devenit totuși sinistru – în mod deosebit acest întuneric total la mijlocul zilei. Și această comportare a lui Isus. Nu cumva totuși glumele lor erau nepotrivite? – Dar ce contează, acum El este mort. Veniți, să mergem acasă!

Oameni care au întâmpinat pe Isus din plăcere pentru senzații. Ei voiau să vadă cum se va termina totul, dar numai din curiozitate. – Cine nu privește altfel la Isus decât au privit oamenii aceștia, acela nu va înțelege cine era El cu adevărat.

Bocitoarele

Alții nu au scos-o la capăt cu astfel de show rece, ei au lăsat frâu liber simțămintelor lor: femeile, care deplângeau pe Isus pe drumul spre cruce.

Aceasta era pe de o parte tradiție, dar pe de altă parte era și curaj. În cele din urmă Isus era condamnat ca infractor. Adepții Lui de parte bărbătească au spus până nu de mult vorbe mari, dar acum aproape toți au luat-o la fugă și au dispărut.

Au rămas femeile cu cântecele lor de jale. Atunci Isus S-a întors și a zis: „Nu Mă plângeți pe Mine, plângeți-vă pe voi ...” – El voia să le arate clar, că simplele revărsări de sentimente cu privire la crucea Sa nu vor ajuta pe nimeni. Înainte să-L plângem pe El trebuie să ne plângem pe noi – cu privire la vina noastră, din cauza căreia Isus a murit.

Cine înțelege aceasta, consternarea și tristețea va fi mai mult decât o revărsare de sentimente de moment, și viața aceluia va fi schimbată. Întristarea lui va deveni expresia credințioșiei față de Isus, chiar dacă noi, ca femeile, pe moment nu înțelegem corect pentru ce au loc atâtea lucruri, și noi înșine nu putem face mult.

Unele femei au mers pe drumul acesta. Ele au privit totul din depărtare până la finalul amar. Au văzut unde a fost îngropat Isus – și vor trăi lucruri mult mai mari. Credințioșia lor a fost răsplătită.

Ioan și Maria

Mama lui Isus și ucenicul Său Ioan au îndrăznit ca singuri Lui adepți să rămână în aceste ceasuri cel puțin într-o măsură oarecare lângă El. Dar ei nu au spus nici un cuvânt, nici o mângâiere. Ei erau total neputincioși, ei înșiși abia fiind în stare să suporte ceea ce trebuiau să vadă.

Atunci Isus, atârând deja pe cruce, S-a adresat celor doi. El le-a ajutat, prin aceea că le-a arătat drumul lor în continuare. Omul de pe cruce a mângâiat și pe alții!

După aceea Ioan și Maria probabil au plecat cândva. Au înțeles ei aceste cuvinte ca fiind ultimul testament? – Puterea lor era epuizată. Ei nu au înțeles ce se petrecea. Toate speranțele lor au murit acolo cu Isus pe cruce. Totul a fost în zadar? Ei nu puteau în nici un fel să ajute lui Isus și să-L mângâie. Isus era singur.

Un întuneric în miez de zi strălucitoare a umbrit deodată țara. Trei ceasuri nu se putea vedea mâna dinaintea ochilor. „Dumnezeu Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”, strigă Isus în întuneric. – După aceea treptat a devenit iarăși luminos. „S-a sfârșit!” și „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!”, erau ultimele cuvinte. După aceea Isus a murit.

Noi nu putem adăuga nimic faptei lui Isus, noi nu o putem reduce cu nimic, oricât de bine intenționați am fi noi. Urmările vinovăției noastre, moartea și părăsirea de către Dumnezeu, le-a purtat El pentru noi – cu totul singur. Și mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! – El putea s-o facă cu adevărat și a făcut-o în chip „desăvârșit”. Încercările frustrante și eșuate, de a te pune prin tine însuși în ordine cu Dumnezeu, au trecut. Dacă acceptăm neputința noastră și prin credință Îl acceptăm pe Isus ca Suplinitor, atunci se deschide ușa spre o viață eliberată.

Iosif și Nicodim

Isus a murit. Toți plecaseră. Se terminase totul?

Doi oameni au venit la cruce, au avut curajul să facă pasul în public. Bărbați de frunte, care

prin aceasta au riscat toată onoarea lor, toată averea lor. Iosif era membru al sinedriului și Nicodim era unul din cei mai cunoscuți învățători spirituali ai timpului său. Lăuntric ei erau deja de partea lui Isus, însă nu au avut curajul să se declare de partea Lui de teama semenilor lor.

Era târziu, foarte târziu, când au rugat pe Pilat pentru trupul lui Isus, ca să-L înmormânteze cu toată demnitatea. Și totuși nu era prea târziu! – Când îndrăznim noi să facem pasul să fim de partea acestui Isus, împotriva tuturor împotrivițiilor reale și presupuse?

Noi vom trăi ceva, ceea ce mai înainte nici pe departe nu am fi considerat că este posibil! Iosif și Nicodim Îl înmormântează pe Isus, deoarece ei Îl prețuiau mult. O ultimă faptă de dragoste din partea lor. Ei nu știau, cum va merge mai departe. Părerea tâlharului de la dreapta lui Isus, că moartea Sa nu putea fi ultimul cuvânt, ei, și toți ceilalți, nu au înțeles-o încă. Dar câteva zile mai târziu, duminică dimineața, toți cei din Ierusalim vor sta înaintea realității de netăgăduit, că mormântul, în care au pus pe Isus, era gol!

Isus a înviat dintre morți! Toate îndoielile, resemnările și temerile El le-a îndepărtat din inima și de pe fețele lor. El a biruit moartea. Golgota nu este punctul final ci punctul de întoarcere. Cine trece pe lângă Isus, pierde întoarcerea de la moartea sigură la o viață nouă. Cine se pune de partea Lui, găsește această viață din belșug.

Voi, care treceți pe lângă – încotro mergeți?